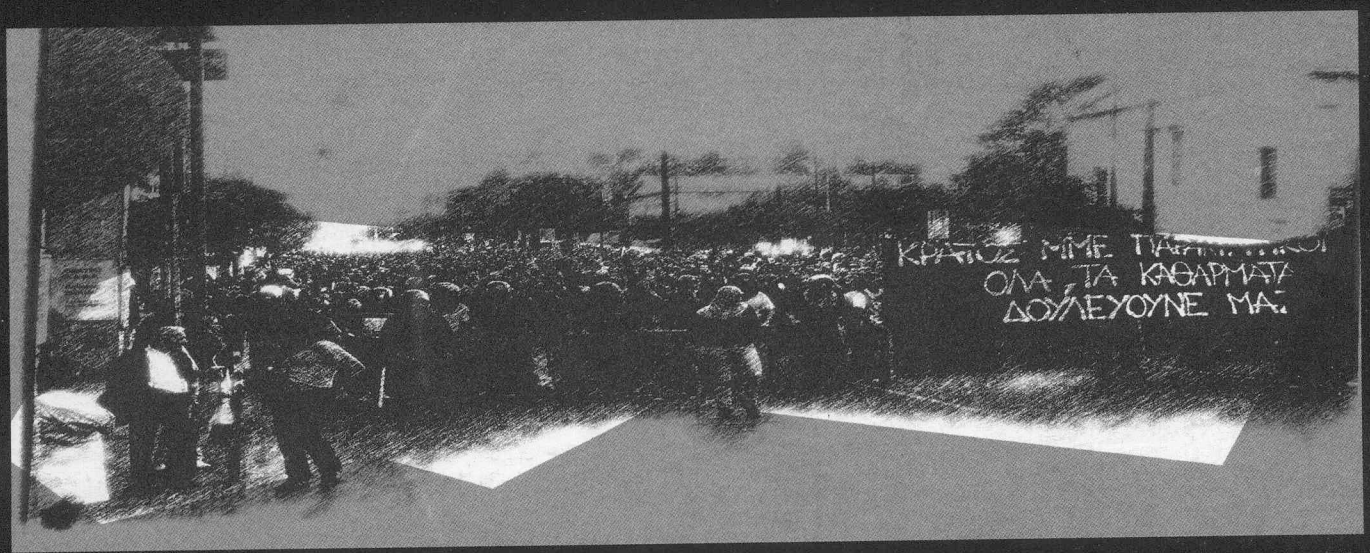
Το σύγχρονο φασιστικό παρακράτος

και

ο αόρατος εμφύλιος

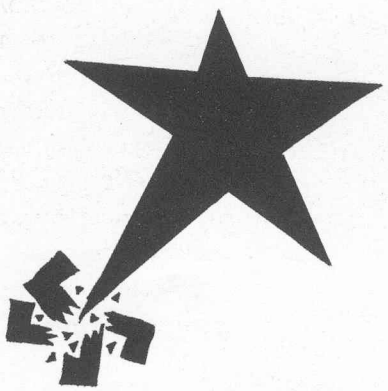

profunde ★ *memoriam*

Γιατί αυτή η έκδοση

Ως ελάχιστη εκτίμηση και αποτίμηση της στάσης όσων αγωνίστηκαν έμπρακτα απέναντι στον εκφασισμό της κοινωνίας -είτε λέγεται ελληνικό μέτωπο, πατριωτικό πασοκ ή ελληνορθόδοξο κκε-,
που τα τελευταία χρόνια εμφανίζεται ολοένα πιο έντονος και πιο διαστρωματωμένος.
Γιατί η κοινωνική κίνηση από τα κάτω σε σχέση με το ρατσισμό έχει δημιουργήσει τις δικές του ρήξεις, αντιθέσεις, συμμαχίες, τους δικούς του εμφύλιους και σίγουρα αυτό δε μπορεί να αποκωδικοποιηθεί με την άποψη των κρατούντων για «ακροκινούμενες ομάδες» στο περιθώριο του δημοκρατικού μας πολιτισμού ή «βεντέτα μεταξύ αναρχικών-χρυσής αυγής», όρο που χρησιμοποιήθηκε για να βαφτίσει το κοινωνικό πόλεμο προσωπική διαμάχη, παρεξήγηση ή εμμονή κάποιων να κυνηγούν φαντάσματα.
Μικροί εμφύλιοι που δε χωράνε σε δελτία ειδήσεων παρά μόνο για να συκοφαντηθούν ή να αποτελέσουν αφορμή για να διοχετευθούν στην κοινή γνώμη, μεγαλύτερες δόσεις εθνοπρέζας.
Ως εκ τούτου αυτή η έκδοση είναι αφιερωμένη σε όλους και όλες που έπεσαν θύματα του ρατσισμού (κρατικού, παρακρατικού, κοινωνικού).
Στους νεκρούς και τους τραυματίες του πογκρόμ της 4ης Σεπτεμβρίου 2004.
Σ' αυτούς και αυτές που όλα αυτά τα χρόνια σήκωσαν το «γάντι»
και θα το ξανασηκώσουν.

Φασίστες κρυφοί και φανεροί θα μας βρείτε μπροστά σας.

στον Εντισόν Γιαχάι

Σύντομη προϊστορία του σύγχρονου φασιστικού παρακράτους

Από τους κατοχικούς δωσίλογους ταγματασφαλίτες και τους μετεμφυλιακούς «εθνικόφρονες», μέχρι τους εκοφίτες (σαν τον Μιλτιάδη Έβερτ) και τον (δολοφόνο του [redacted] Λαμπράκη) Σπύρο Γκοτζαμάνη. Από τους χουντικούς χαφιέδες της «εθνοσωτήριας επανάστασης», στα μεταπολιτευτικά «χουντικά σταγονίδια», τους τεταρτοαυγουστιανούς του Κωνσταντίνου Πλεύρη και τους βομβιστές της «Νέας Τάξης» του Δημήτρη Ναστούλη. Από τους οννεδίτες «Ρέϊντζερς» και «Κένταυρους» σαν τον (δολοφόνο του Νίκου Τεμπονέρα) Γιάννη Καλαμπόκα (οι οποίοι και ιδρύθηκαν την εποχή που ηγέτες της ΟΝΝΕΔ ήταν οι σημερινοί υπουργοί Βαγγέλης Μεϊμαράκης και Γιώργος Βουλγαράκης), μέχρι τους «αγανακτισμένους πολίτες» και τη παρακρατική-χιτλερική συμμορία «Χρυσή Αυγή» του πράκτορα της ΚΥΠ Νίκου Μιχαλολιάκου: Αυτές είναι μόνο μερικές από τις «σκοτεινές» και «δυσάρεστες» σελίδες της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας. Σελίδες που ακόμα κι όταν βγαίνουν από τα κρατικά συρτάρια και τα απόρρητα αρχεία και καταλήγουν στα πρωτοσέλιδα, για «λόγους εθνικής ασφάλειας» γρήγορα καταχωνιάζονται εκεί απ'όπου βγήκαν…

Καθ' όλη τη διάρκεια της σύγχρονης ιστορίας του, το ελληνικό κράτος - για να μπορεί να φέρει σε πέρας τις βρόμικες αποστολές του χωρίς όμως να λερώνει το προσωπείο της νομιμότητας του- χρηματοδότησε και συντήρησε *παρακρατικές ομάδες κρούσης*. Ο κύριος ρόλος αυτών των τραμπούκικων μηχανισμών – είτε δρουν σαν εντεταλμένοι βραχίονες του επίσημου κράτους είτε κινούνται αυθόρμητα- ήταν και είναι πάντοτε ο ίδιος: η αντιπαράθεση με τα αντιστεκόμενα κοινωνικά κομμάτια και η τρομοκράτηση τους, οι προπηλακισμοί, οι τραυματισμοί ακόμα και οι δολοφονίες αγωνιζόμενων ανθρώπων που θέτουν σε αμφισβήτηση την κρατική «τάξη και ασφάλεια». Μια πλήρης καταγραφή αυτού του γνωστού αλλά καλά κρυμμένου φαινόμενου που θα έπιανε το νήμα από το τέλος του Εμφυλίου και μετά θα είχε την έκταση μιας εγκυκλοπαίδειας. Στις σελίδες που ακολουθούν θα καταπιαστούμε με το *σύγχρονο φασιστικό παρακράτος* θέτοντας σα σημείο εκκίνησης τη μετάβαση από τη στρατιωτική δικτατορία της 21ης Απριλίου στην κοινοβουλευτική δημοκρατία της μεταπολίτευσης.

«Σταγονίδια» και «αντίπαλο δέος»

32 χρόνια μετά την κατάρρευση της χούντας και την επάνοδο του «εθνάρχη» Καραμανλή από τη χρυσή παρισινή «εξορία», μπορούμε πλέον να θεωρούμε δεδομένο το γεγονός ότι οι απριλιανοί πραξικοπηματίες δεν ανατράπηκαν αλλά υπό το βάρος των συνθηκών *«οι ένοπλες δυνάμεις αναγκάστηκαν να παραχωρήσουν τη διακυβέρνηση της χώρας στις πολιτικές δυνάμεις»*. Η σύγχρονη κοινοβουλευτική δημοκρατία, «η καλύτερη δημοκρατία που είχαμε ποτέ» δε γεννήθηκε σα *ρήξη* αλλά σα *συνέχεια* της δικτατορίας (σαν «αλλαγή φρουράς» που είχε πει και ο «αντιιμπεριαλιστής» Αντρέας Παπανδρέου). Το γεγονός αυτό, ιδιαίτερα στα πρώτα μεταπολιτευτικά χρόνια, επηρέασε άμεσα τις πολιτικές διεργασίες και εξελίξεις. Η *«αποχουντοποίηση»* ακούμπησε μόνο τους «πρωταίτιους» ενώ για τη μάζα του κρατικού μηχανισμού (τόσο στην αστυνομία, στις μυστικές υπηρεσίες και στο στρατό όσο και στη δικαιοσύνη, την εκπαίδευση και τους άλλους νευραλγικούς δημόσιους τομείς) η δημοκρατία αποδείχθηκε ιδιαίτερα γενναιόδωρη μοιράζοντας αφειδώς συγχωροχάρτια. Και πως θα μπορούσε να κάνει αλλιώς;

Τα πρώτα μεταπολιτευτικά χρόνια οι φήμες για νέο πραξικόπημα και το δίλημμα *«Καραμανλής ή τανκς»* χρησίμευσαν σαν εκβιασμός τόσο για τα μικροαστικά στρώματα όσο και για εκείνα τα ριζοσπαστικοποιημένα κομμάτια της κοινωνίας που μέσα από διαδηλώσεις, διεκδικήσεις, καταλήψεις, απεργίες, οδομαχίες και συγκρούσεις αντιστέκονταν θέτοντας σε κίνδυνο τη «γαλήνη του τόπου».

Από τη πλευρά τους, όλα τα ρεύματα της ακροδεξιάς (από τους βασιλόφρονες και τους χουντικούς μέχρι τους δηλωμένους χιτλερικούς) συνηθισμένα καθώς ήταν ν' απολαμβάνουν ανοιχτά – για πολλές δεκαετίες- τη στοργική αγκαλιά του ελληνικού κράτους αναγκάστηκαν να παίξουν έναν καινούργιο ρόλο: μπροστά στην αλλαγή των πολιτικών συνθηκών αλλά κυρίως μπροστά στη

ριζοσπαστικοποίηση μεγάλων κομματιών της κοινωνίας (και κυρίως της νεολαίας) αναγκάστηκαν ν' αναλάβουν το ρόλο του *«αντίπαλου δέους»*, του *«άλλου άκρου»* της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Όλο αυτό το σκυλολόι θα κάνει τη δημόσια εμφάνιση του με την αναγραφή συνθημάτων, με τον προπηλακισμό απεργών, με την πραγματοποίηση βομβιστικών επιθέσεων, ζητώντας την αμνήστευση των έγκλειστων χουντικών, τιμώντας στο Μελιγαλά τα «θύματα των κομουνιστοσυμμοριτών» και στου Μακρυγιάννη τη «νίκη κατά των εαμοβούλγαρων»[1], φωνάζοντας αντικομουνιστικά συνθήματα στη κηδεία του (εκτελεσμένου από τη 17 Ν) αρχιβασανιστή της χούντας Ευάγγελου Μάλλιου…

Απο τη δίκη της "νέας τάξης". Διακρίνονται οι Καλέτζης (μπροστά) και Πλεύρης (πίσω και αριστερά).

Δεν είναι τυχαίο ότι ενώ το ΠΑ.ΣΟ.Κ (που είχε αναδειχθεί σε αξιωματική αντιπολίτευση) και τα δύο (προσφάτως νομιμοποιημένα) Κ.Κ κατήγγελλαν τα *«χουντικά σταγονίδια»*[2] και τους *«προβοκάτορες»*, η κυβέρνηση της Ν.Δ έβλεπε πίσω από κάθε κοινωνική σύγκρουση το δάχτυλο του *«αριστεροχουντισμού»*, τα «άκρα» δηλαδή που συναντιούνται για να «εκτρέψουν» τη νεαρή κοινοβουλευτική δημοκρατία.

Στα πρώτα μεταπολιτευτικά χρόνια, θα εμφανιστούν δεκάδες ακροδεξιές-φασιστικές οργανώσεις και κόμματα (αναφέρουμε ενδεικτικά «Άριοι», «Αχαιοί», «Εθνική Οργάνωση Κυανή Φάλαγξ», «Εθνικόν Φως», «Ελληνολάτρες», «Κόμμα Εθνικής Αναγεννήσεως», «Εθνική Αποκατάστασις», «Βυζαντινή Εθνική Οργάνωσις», «Μαύρη Τάξις», «Ναζιστική Οργάνωσις Αθηνών», «Πανελλήνιος Εθνική Σταυροφορία»…). Απ' όλες αυτές εκείνες που θα ξεχωρίσουν -περνώντας το κατώφλι του κοινοβουλίου και του ευρωκοινοβουλίου- είναι η «Εθνική Παράταξις» (που στις εκλογές του 1977 θα συγκεντρώσει το 6,82% των ψήφων εκλέγοντας πέντε βουλευτές) του Σπύρου Θεοτόκη και στη συνέχεια η «Εθνική Πολιτική Ένωσις» (ΕΠΕΝ) του χουντικού υφυπουργού παρά τω πρωθυπουργώ Σπύρου Ζουρνατζή (ο οποίος δε θα διστάσει να ορίσει «πρόεδρο του κόμματος» τον πραξικοπηματία Γεώργιο Παπαδόπουλο). Την άνοιξη του 1985, οι επενίτες θα συνδράμουν -ως *«αγανακτισμένοι πολίτες»*- το «έργο» της αστυνομίας κατά τη διάρκεια της κατάληψης του Χημείου από αναρχικούς και αντιεξουσιαστές. Σε κοινοβουλευτικό επίπεδο, ο χώρος της ακροδεξιάς δε θα μπορέσει να ορθοποδήσει μακροχρόνια αφού οι πατριωτικές απόψεις της θα εκφραστούν από στελέχη και βουλευτές τόσο της ΝΔ (Ανδρεουλάκος, Τσαγκάρης, Σούρλας, Καρατζαφέρης κ.α) όσο και του ΠΑΣΟΚ (Παπαθεμελής, Βουνάτσος, Χαραλαμπίδης κ.α). Οι ευρωεκλογές του 1987 – όπου η ΕΠΕΝ κατάφερε να κερδίσει μια έδρα- θα αποτελέσουν το κύκνειο άσμα της.

Στα «άκρα» της ακροδεξιάς θ' αναδειχθεί η ναζιστική οργάνωση «Νέα Τάξις» του Δημήτρη Ναστούλη η οποία και θα γίνει ευρύτερα γνωστή -στα πρώτα μεταπολιτευτικά χρόνια- με τις βομβιστικές επιθέσεις εναντίον αθηναϊκών κινηματογράφων που πρόβαλλαν ταινίες «κομουνιστικής και εβραϊκής προπαγάνδας». Η «Νέα Τάξις» ήταν διεθνής οργάνωση που φιλοδοξούσε να αποτελέσει τη «διεθνή» των ευρωπαίων νεοναζιστών. Στην Ιταλία, μέλη της Ordine Nuovo (Νέα Τάξη) ήταν οι αυτουργοί των πολύνεκρων βομβιστικών επιθέσεων στη πλατεία Φοντάνα του Μιλάνου, στο σιδηροδρομικό σταθμό της Μπολόνια, στο τρένο «Ιτάλικους» κ.α που πραγματοποιήθηκαν από το 1969 ως το 1980 και έμειναν στην μνήμη του ιταλικού λαού ως *σφαγές του κράτους* που αποτέλεσαν την εφαρμογή της *στρατηγικής της έντασης*. Ο υπαρχηγός της Έλιο Μασαγκράντε και το μέλος Κλαούντιο Μπιζάρρι – διατηρώντας ήδη από την εποχή της χούντας στενές επαφές με τον πράκτορα της ΚΥΠ στην Ιταλία και ηγέτη του κόμματος της «4ης Αυγούστου» Κωνσταντίνο Πλεύρη- θα φυγοδικήσουν για κάποια

χρόνια στην Ελλάδα και τελικά στις αρχές του 1975 θα συλληφθούν και θα εκδοθούν στην Ιταλία.

Όσον αφορά τις «ενέργειες πατριωτικής βίας» που προπαγάνδιζε ο Πλεύρης και πραγματοποιούσε η «Νέα Τάξις», το 1977 θα διεξαχθεί δίκη όπου ο Πλεύρης και ο (μετέπειτα «φύρερ» της «Χρυσής Αυγής») Νίκος Μιχαλολιάκος θα πέσουν στα μαλακά αφού πρώτα «κάρφωσαν» τον «αφελή» νεοναζιστή Αριστοτέλη Καλέντζη, ο οποίος και έκτισε δωδεκαετή κάθειρξη. Στα τέλη της δεκαετίας του '90 ο θεωρητικός του νεοναζισμού Πλεύρης ίδρυσε το κόμμα «Πρώτη Γραμμή», το οποίο όμως και αυτοδιαλύθηκε μετά τη παταγώδη εκλογική αποτυχία του. Πρόσφατα, το όνομα του πέρασε στα ψιλά των εφημερίδων αφού στα πλαίσια των ερευνών για το «παραδικαστικό κύκλωμα» αποδείχθηκε ότι είχε καταθέσει σημαντικό χρηματικό ποσό σ' έναν από τους τραπεζικούς λογαριασμούς του δικαστή-σωματέμπορου Ευάγγελου Καλούση. Ο Πλεύρης δικαιολογήθηκε δηλώνοντας ότι με τον Καλούση είναι παιδικοί φίλοι και ότι τα χρήματα προορίζονταν για τη διοργάνωση σκακιστικού τουρνουά. Όμορφος κόσμος πατριωτικά πλασμένος…

Οι εκδότες

Εκδοτικός αστέρας όλου αυτού του φυράματος θ' αναδειχθεί ο Γρηγόρης Μιχαλόπουλος, γιος του πελοποννήσιου φιλόλογου και γυμνασιάρχη Ανδρέα Μιχαλόπουλου που θα εξελιχθεί σε εμπειρογνώμονα γραφολόγο των ελληνικών δικαστηρίων. Λίγους μήνες πριν από τη πτώση της χούντας ο Γρηγόρης - επωφελούμενος τα στοιχεία που περιλαμβάνονταν στις υποθέσεις που αναλάμβανε ο πατέρας του- θα προχωρήσει στην έκδοση της μηνιαίας εφημερίδας «Ουρανοί» τις σελίδες της οποίας θα χρησιμοποιήσει όχι μόνο για να διαδώσει τις εθνικιστικές και αντικομουνιστικές ιδέες του αλλά και για να εκβιάσει με «αποκαλύψεις» πολιτικούς, επιχειρηματίες κ.α. Μια μέθοδος που αποδείχθηκε ιδιαίτερα επικερδής. Με την έλευση της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας – πιστός στις βασιλοχουντικές ιδέες και ακολουθώντας τις ίδιες μεθόδους- θα προχωρήσει στην έκδοση του περιοδικού «Στέμμα», της εφημερίδας «Νέοι Άνθρωποι» και της καθημερινής εφημερίδας «Ελεύθερη Ώρα» ενώ από τις αρχές της δεκαετίας του '90 θα ιδρύσει το τηλεοπτικό κανάλι «Τηλετώρα», από τα στούντιο του οποίου παρέλασαν δεκάδες αστέρες της εθνικοφροσύνης. Οι διαφημίσεις δημόσιων οργανισμών (και άρα το χρήμα των φορολογούμενων) δεν έλειψαν ποτέ από τις φασιστοφυλλάδες του Μιχαλόπουλου.

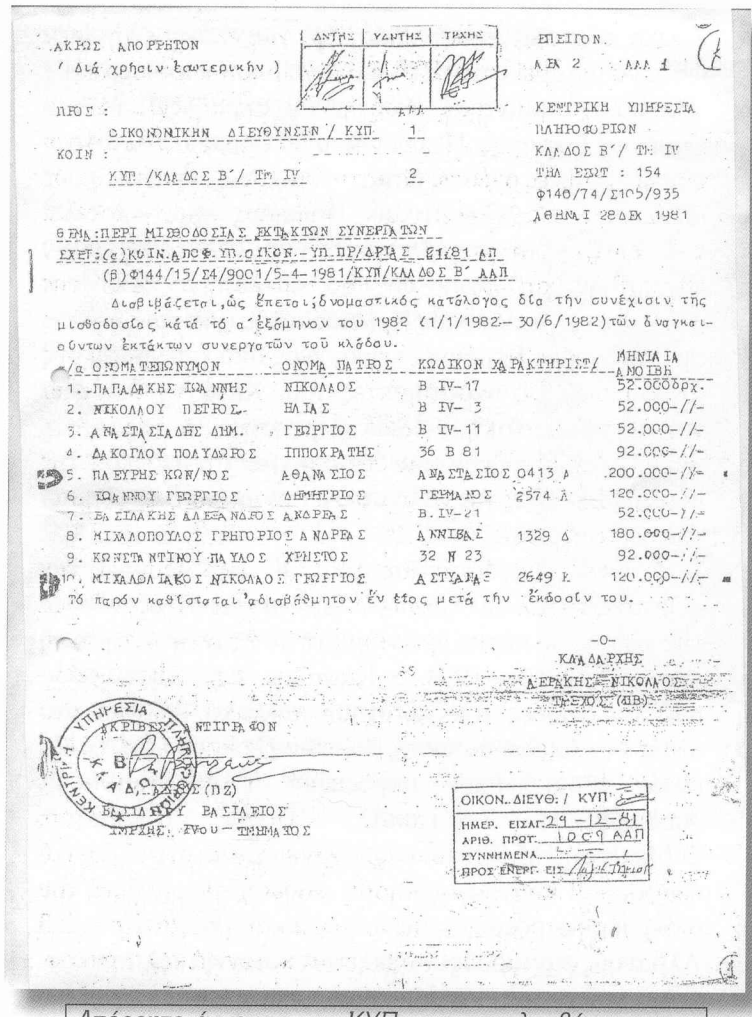
Παρά τις καλές του διασυνδέσεις μέσα στο κρατικό μηχανισμό και τα δύο μεγάλα κόμματα η κατάληξη του θα είναι άδοξη αφού πρόσφατα καταδικάστηκε και φυλακίστηκε, κατηγορούμενος για εκβιασμό των Αγγελόπουλων, του Λάτση, του Σαλιαρέλη, του Κασιδόκωστα και άλλων «προσωπικοτήτων» του τόπου. Τελικά σύντομα αποφυλακίστηκε για «λόγους υγείας» ώστε να μεταβεί στις ΗΠΑ για εγχείρηση καρδιάς…

Ο άλλος σημαντικός εκδότης της ακροδεξιάς ήταν ο Γεώργιος Καψάλης. Η εβδομαδιαία εφημερίδα «Στόχος» διατηρεί στενές σχέσεις με αστυνομικούς, στρατιωτικούς αλλά και εκκλησιαστικούς κύκλους και αποτελεί ένα διαχρονικό σημείο αναφοράς των σύγχρονων εθνικιστών και φασιστών. Το «μελετηρό παιδί της χούντας» αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος (για τους φίλους αρχιεπίσκοπος Κεραυνός) είναι ένας από τους βασικούς αν και αφανείς υποστηρικτές του. Κατά τη διάρκεια της «σοσιαλιστικής» διακυβέρνησης, ο «Στόχος» μοιραζόταν ελεύθερα και δωρεάν στα στρατόπεδα της βόρειας Ελλάδας για να ανυψώνει το «εθνικό φρόνημα» του στρατεύματος.

Στις αρχές της δεκαετίας του '90 είχε ιδρύσει την «Οργάνωση Ελληνόψυχων Νέων Μέγας Αλέξανδρος» της οποίας η κύρια δραστηριότητα ήταν η αναγραφή συνθημάτων. Το 1994 ο Καψάλης είχε δώσει μέσα από τις σελίδες του «Στόχου» πολιτική κάλυψη στο «Μέτωπο Απελευθέρωσης Βορείου Ηπείρου» (ΜΑΒΗ): εφτά παρακρατικοί ακροδεξιοί (Γ.Αναστασούλης, Απ.Καρβέλας, Χαρ.Παπάς, Γ.Παπάς, Γ.Χρήστου, Φ.Μπελερής, Μ.Κούτουλας) είχαν εισβάλει στο αλβανικό έδαφος και πραγματοποίησαν επίθεση σε φυλάκιο του αλβανικού στρατού σκοτώνοντας 2 και τραυματίζοντας 3 Αλβανούς φαντάρους ενώ έκλεψαν και εννιά καλάσνικοφ. Συνελήφθησαν στο Δελβινάκι Ιωαννίνων αλλά στη δίκη έπεσαν στα μαλακά αφού το δικαστήριο είχε κρίνει ότι πρόκειται για…απλούς λαθρέμπορους όπλων. Μαζί τους είχε δικαστεί και ο Α.Κοκαβέσης ενώ βγαίνοντας από τα δικαστήρια πανηγυρίζοντας ο συνήγορος τους Φιλοκλής Ασημάκης ανακοίνωνε την «ίδρυση του νέου ΜΑΒΗ». Ο άλλος δικηγόρος της ΜΑΒΗ, Νίκος Γκόντας είναι ο τωρινός δήμαρχος Ιωαννίνων. Λίγα χρόνια νωρίτερα, ο Καψάλης είχε δώσει παρόμοια πολιτική κάλυψη και στο σμήναρχο Θωμά Βρακά ο οποίος είχε «πετάξει» πάνω από τη νότια Αλβανία (ή τη βόρεια Ήπειρο…) «ψεκάζοντας» την περιοχή με χιλιάδες προκηρύξεις «αλυτρωτικού» περιεχομένου. Ο Γεώργιος Καψάλης απεβίωσε το 1999 στερώντας από την πατρίδα ένα άξιο τέκνο της…

Η παρακρατική κότα με τα χιτλερικά αυγά

Το κενό που άφησε στ' «άκρα» της ακροδεξιάς η διάλυση της «Νέας Τάξις» έπρεπε με κάποιο τρόπο να καλυφθεί. Εργολάβος αυτής της παρακρατικής επιχείρησης θ' αναδειχθεί ο Νικόλαος Μιχαλολιάκος: γιος του Γεωργίου Μιχαλολιάκου (απόστρατου αξιωματικού του στρατού ξηράς, με αντικομουνιστική δράση κατά τη διάρκεια της Κατοχής και του Εμφυλίου), με συγγενείς σε νευραλγικά πόστα (ξάδελφος του νυν υφυπουργού εθνικής άμυνας Βασίλη Μιχαλολιάκου) αλλά πάνω απ' όλα έμμισθος υπάλληλος της ΕΥΠ (πρώην ΚΥΠ) ο Μιχαλολιάκος

ΑΚΡΩΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ
(Διά χρήσιν Εσωτερικήν)

ΠΡΟΣ :
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ / ΚΥΠ 1

ΚΟΙΝ :
ΚΥΠ /ΚΛΑΔΟΣ Β΄/ Τμ. IV 2

ΑΝΤΗΣ | ΥΑΝΤΗΣ | ΤΡΧΗΣ

ΕΠΕΙΓΟΝ.
ΑΒΑ 2 ΑΑΑ 1

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ
ΚΛΑΔΟΣ Β΄/ Τμ. IV
ΤΗΛ ΕΣΩΤ : 154
Φ140/74/Σ105/935
ΑΘΗΝΑΙ 28 ΔΕΚ 1981

ΘΕΜΑ: ΠΕΡΙ ΜΙΣΘΟΔΟΣΙΑΣ ΕΚΤΑΚΤΩΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ
ΕΧΕΤ: (α) ΚΟΙΝ. ΑΠΟΦ. ΥΠ. ΟΙΚΟΝ. - ΥΠ. ΠΡ/ΔΡΑΣ Φ1/81 ΑΠ.
(β) Φ144/15/Σ4/9001/5-4-1981/ΚΥΠ/ΚΛΑΔΟΣ Β΄ ΑΑΠ

Διαβιβάζεται, ὡς ἔπεται, ὀνομαστικός κατάλογος δία τήν συνέχισιν τῆς μισθοδοσίας κατά τό α΄ ἑξάμηνον του 1982 (1/1/1982 - 30/6/1982) τῶν ἀναγκαιούντων ἐκτάκτων συνεργατῶν τοῦ κλάδου.

Α/α	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ	ΟΝΟΜΑ ΠΑΤΡΟΣ	ΚΩΔΙΚΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤ/	ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΟΙΒΗ
1.	ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	ΝΙΚΟΛΑΟΣ	Β IV-17	52.000δρχ.
2.	ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΤΡΟΣ	ΗΛΙΑΣ	Β IV- 3	52.000-//-
3.	ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ ΔΗΜ.	ΓΕΩΡΓΙΟΣ	Β IV-11	52.000-//-
4.	ΔΑΚΟΓΛΟΥ ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ	ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ	36 Β 81	92.000-//-
5.	ΠΑΥΡΗΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ	ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ	ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ 0413 Α	200.000-//-
6.	ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	ΓΕΡΜΑΝΟΣ 2574 Α	120.000-//-
7.	ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ	ΑΝΔΡΕΑΣ	Β. IV-21	52.000-//-
8.	ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ	ΑΝΔΡΕΑΣ	ΑΝΝΙΒΑΣ 1329 Δ	180.000-//-
9.	ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΑΥΛΟΣ	ΧΡΗΣΤΟΣ	32 Ν 23	92.000-//-
10.	ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ	ΓΕΩΡΓΙΟΣ	ΑΣΤΥΑΝΑΞ 2649 Κ	120.000-//-

Τό παρόν καθίσταται ἀδιαβάθμητον ἔν ἔτος μετά τήν ἔκδοσίν του.

-Ο-

ΚΑΛΑΡΡΗΣ
ΑΓΓΕΛΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΤΑΞΙΑΡΧΟΣ (ΔΙΒ)

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΘΗΝΑΙ (ΠΖ)
ΤΜΗΜΑΤΟΣ

ΟΙΚΟΝ. ΔΙΕΥΘ: / ΚΥΠ
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓ. 29-12-81
ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 10059 ΑΑΠ
ΣΥΝΗΜΜΕΝΑ
ΠΡΟΣ ΕΝΕΡΓ. ΕΙΣ

Απόρρητο έγγραφο της ΚΥΠ , που περιλαμβάνει στους μισθοδοτούμενους, τους Μιχαλολιάκο, Μιχαλόπουλο και Πλεύρη.

είναι το κατάλληλο πρόσωπο στην κατάλληλη θέση. Το 1979 εμφανίζεται η οργάνωση «Λαϊκός Σύνδεσμος» που εκδίδει το ολιγοσέλιδο περιοδικό «Χρυσή Αυγή» (το οποίο και κυκλοφορεί τρεις τέσσερις φορές το χρόνο). Μέσα από τις σελίδες του ο Μιχαλολιάκος υμνεί τον «φύρερ» Χίτλερ, τον ιταλικό «λαϊκό φασισμό», το «μεγαλείο του αρχαιοελληνικού πνεύματος» και περιμένει…

Για αρκετά χρόνια η «Χρυσή Αυγή» θα στρατολογήσει μέλη τόσο από τις αθηναϊκές παρέες των σκινάδων, όσο και από την αστυνομία (Βασίλης Αθανασόπουλος ή «Χάρος», Ανδρασκέλας κ.α)[3]. Ανάμεσα στους χρηματοδότες της υπάρχουν και γνωστοί επιχειρηματίες σαν τον πρώην ιδιοκτήτη του ξενοδοχείου Caravel Θεοδωρακόπουλο (δεν είναι τυχαίο ότι στο εν λόγω ξενοδοχείο το 1984 η ΕΠΕΝ είχε οργανώσει το πανευρωπαϊκό νεοναζιστικό συνέδριο όπου ανάμεσα στους άλλους συμμετείχε και ο Ζ.Μ Λεπέν και το οποίο δέχτηκε την οργανωμένη επίθεση αναρχικών, αντιεξουσιαστών και αριστεριστών).

Από τη πλευρά του, το ΠΑΣΟΚ έχοντας ανέβει στην εξουσία βλέπει με καλό μάτι την ύπαρξη ακροδεξιών-φασιστικών οργανώσεων που δημιουργούν ρήγματα στη ΝΔ και ήδη από την εποχή που ο Σωτήρης Κωστόπουλος βρισκόταν στη θέση του υπουργού τύπου και πληροφοριών (δηλαδή κατά τη διάρκεια της πρώτης τετραετίας της «σοσιαλιστικής αλλαγής») θ' αρχίσει να τις χρηματοδοτεί. Το 1984 ο Μιχαλολιάκος θα κλείσει τη «Χρυσή Αυγή» και θ' αναλάβει επικεφαλής της νεολαίας της ΕΠΕΝ. Δύο χρόνια αργότερα θ' αποχωρήσει και θα ξανανοίξει το δικό του παρακρατικό μαγαζί. Ωστόσο, το «μεγάλο άνοιγμα» για τη «Χρυσή Αυγή» θα έρθει το 1993: εκδίδει εβδομαδιαία εφημερίδα, ανοίγει εκδοτικό οίκο και βιβλιοπωλείο (με το όνομα «Ηλιοφόρος»), ανοίγει τοπικά γραφεία σε περίπου δέκα πόλεις, έρχεται σε επαφή με άτομα και οργανώσεις του ευρύτερου «χώρου» και αναδεικνύεται στη σημαντικότερη νεοναζιστική-παρακρατική οργάνωση.

Το νοέμβρη εκείνης της χρονιάς, η χώρα θα παγώσει με την αποκάλυψη ότι νεαροί φασίστες είχαν χαράξει τον αγκυλωτό σταυρό στο πρόσωπο μιας μαθήτριας λυκείου στους Αμπελοκήπους. Τα κανάλια και οι εφημερίδες συναγωνίζονται για το ποιος είναι πιο αντιφασίστας και 8.000 άτομα διαδηλώνουν στο κέντρο της Αθήνας. Ένα κομμάτι της αντιφασιστικής διαδήλωσης θα καταλήξει στα γραφεία της «Χρυσής Αυγής» στη Κυψέλη και θα συγκρουστεί με την αστυνομία. Από τότε τα μ.μ.ε θ' αρχίσουν να πιπιλάνε τη καραμέλα περί *«ακροκινούμενων ομάδων»* και *«συμμοριτοπόλεμου μεταξύ φασιστών και αναρχικών»*.

Βρισκόμαστε στην εποχή του εθνικιστικού ντελίριου των συλλαλητηρίων για το Μακεδονικό, τότε που οι χρυσαυγίτες φώναζαν αυτά που οι υπόλοιποι πατριώτες σκέφτονταν: «στα όπλα να πάρουμε τα Σκόπια», «η λύση είναι μια, σύνορα με τη Σερβία». Άλλωστε κατά τη διάρκεια του πολέμου στην πρώην Γιουγκοσλαβία, δεν ήταν λίγοι οι χρυσαυγίτες που κατατάχτηκαν εθελοντικά στο πλευρό των «Σέρβων αδελφών» τους ώστε να τους βοηθήσουν στην εθνοκάθαρση, στη σφαγή χιλιάδων μουσουλμάνων.

Ο «φύρερ» Μιχαλολιάκος, όποτε το θέλησε βρήκε εύκολα βήμα σε πολλά τηλεοπτικά κανάλια και ραδιόφωνα για να εκθέσει τις «άριες» απόψεις του. Το 1996 θ' αποφασίσει (παρά τις «εσωτερικές διαφωνίες») να κατέβει για πρώτη φορά στις ευρωεκλογές. Ανάμεσα στους υποψήφιους φιγουράριζε και ο Αντώνιος Ανδρουτσόπουλος (γνωστός ως «Περίανδρος») ο οποίος δύο χρόνια αργότερα θα καταδικαστεί για την άγριο ξυλοδαρμό του αριστερού φοιτητή Δημήτρη Κουσουρή έξω από τα δικαστήρια της Ευελπίδων [4]. Μετά από μια επταετία φυγοδικίας (κατά τη διάρκεια της οποίας η αστυνομία υποτίθεται ότι τον έψαχνε), ο Περίανδρος θα παραδοθεί το Σεπτέμβριο του 2005 στις αρχές. Τελικά το ποσοστό που συγκέντρωσε το 1996 η «Χρυσή Αυγή» δε ξεπέρασε το 0,1% ενώ

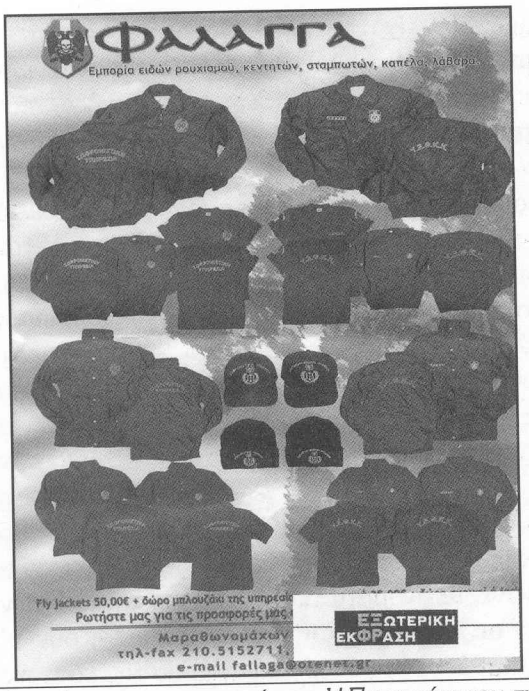
στα ίδια ποσοστά κινήθηκε και όλες τις άλλες φορές που αποφάσισε να κατέβει στον «εκλογικό στίβο». Η «μαζικότητα» τους όλες τις φορές που προσπάθησαν να κατέβουν στο δρόμο (για τα Ίμια, για την Πρωτομαγιά, ενάντια «στην εγκληματικότητα των λαθρομεταναστών» κτλ) ήταν του ίδιου πενιχρού επιπέδου.

Η λέξη «χρυσαυγίτης» έχει συνδεθεί στη συνείδηση του περισσότερου κόσμου μ' εκείνη του τραμπούκου-φασίστα. Όχι τυχαία: οι χρυσαυγίτες όλα αυτά τα χρόνια έχουν πρωταγωνιστήσει σε δεκάδες ξυλοδαρμούς και μαχαιρώματα αριστερών, αναρχικών και μεταναστών, έχουν πραγματοποιήσει επιθέσεις σε πολιτικούς χώρους, στέκια καθώς και σε σπίτια μουσουλμάνων στο κέντρο της Αθήνας στο γκαζοχώρι, έχουν συνδράμει στο «έργο» της αστυνομίας – σαν *«αγανακτισμένοι πολίτες»* που πήραν τη σκυτάλη από τους επενίτες- κατά τη διάρκεια συγκρούσεων, καταλήψεων πανεπιστημιακών σχολών και σχολείων (ενδεικτικά αναφέρουμε: το Γενάρη του 91 κατά τη διάρκεια των μαθητικών καταλήψεων,το καλοκαίρι του 91 επ' ευκαιρία της επίσκεψης Μπους στην Αθήνα, τον Απρίλη του 95 στις συγκρούσεις που ξέσπασαν στην Ασσοε και τη Πάντειο μετά το μαχαίρωμα νεαρού καταληψία στέγης από τον ακροδεξιό Μανώλογλου, το Νοέμβρη του 95 στην κατάληψη του Πολυτεχνείου από αναρχικούς ως ένδειξη συμπαράστασης στους εξεγερμένους των φυλακών Κορυδαλλού και στον αναρχικό κρατούμενο και απεργό πείνας Κώστα Καλαρέμα που τελείωσε με την εισβολή των ΜΑΤ και τη σύλληψη 504 καταληψιών). Βέβαια δεν είναι όλοι οι «αγανακτισμένοι πολίτες» χρυσαυγίτες όμως όλοι οι χρυσαυγίτες έχουν παίξει κατά καιρούς και το ρόλο του «αγανακτισμένου πολίτη». Πολλές φορές η κρατική κάλυψη, οι στενές σχέσεις με κομμάτια των σωμάτων ασφαλείας και η ατιμωρησία έχει αποθρασύνει αυτά τα καθάρματα.

Η «Χρυσή Αυγή» πάει γήπεδο

Τα τελευταία χρόνια, η «Χρυσή Αυγή» έχει προσπαθήσει επανειλημμένα να προσηλυτίσει νεαρόκοσμο από τις εξέδρες των γηπέδων. Ας μη ξεχνάμε ότι και στο παρελθόν (από τα μέσα της δεκαετίας του 80 ως τις αρχές της δεκαετίας του 90) οι συμμορίες των φασιστών είχαν κάνει αισθητή τη παρουσία τους στα «πέταλα» των φανατικών οπαδών: χαρακτηριστικότερη περίπτωση ήταν η «Νεοναζιστική Οργάνωση Παναθηναϊκών Οπαδών» (ΝΟΠΟ). Το κλίμα εκείνων των χρόνων δεν επέτρεψε σ' αυτές τις συμμορίες να ασκήσουν καμία ουσιαστική επιρροή στη νεολαία των γηπέδων και έτσι – μέχρι τη διάλυση τους- παρέμειναν στο περιθώριο.

Όμως το κλίμα «εθνικής υπερηφάνειας» που έχει διαμορφωθεί τα τελευταία χρόνια (με αφορμή τόσο τη διοργάνωση των ολυμπιακών αγώνων όσο και τη κατάκτηση των ευρωπαϊκών κυπέλλων από τις εθνικές ομάδες ποδοσφαίρου και μπάσκετ) έδωσε

Διαφήμιση του μαγαζιού του Η.Παναγιώταρου της "γαλάζιας στρατιάς", σε περιοδικό του υπουργείου δημοσίας τάξης για τους εξωτερικούς φρουρούς.

πρόσφορο έδαφος στους φασίστες της Χρυσής Αυγής για να βγουν από τις τρύπες τους και αναμεμιγμένοι με το γαλανόλευκο πλήθος να εξαπολύσουν επιθέσεις ενάντια σε μετανάστες και ανοικτούς κοινωνικό-πολιτικούς χώρους. Για το σκοπό αυτό συγκρότησαν και τον «σύνδεσμο οπαδών εθνικών ομάδων Γαλάζια Στρατιά», η οποία ουσιαστικά αποτελεί ένα παραμάγαζο της «Χρυσής Αυγής». Φυσικά η προσπάθεια στρατολόγησης δεν περιορίζεται στις εξέδρες όπου παίζουν οι εθνικές ομάδες αλλά επεκτείνεται και στις μικρές και μεγάλες ομάδες αφού σε όλο και περισσότερα γήπεδα κάνουν πλέον την εμφάνιση τους φασιστικά-ναζιστικά σύμβολα.

Ηγέτης της «Γαλάζιας Στρατιάς» είναι ο χρυσαυγίτης Ηλίας Παναγιώταρος, ο οποίος ανάμεσα στις άλλες του δραστηριότητες, προμηθεύει (μέσω του καταστήματος που διατηρεί στην οδό Μαραθωνομάχων στο Κολωνό) με στρατιωτικό υλικό και ρουχισμό την Ελληνική Αστυνομία. Ο Παναγιώταρος υπήρξε και συνέταιρος του γνωστού πολυπράκτορα και εμπόρου ναρκωτικών Απόστολου Βαβύλη. Η πατρίδα δε μπορεί παρά να τους ευγνωμονεί για τις υπηρεσίες που της προσφέρουν…

Οι φασίστες φόρεσαν τα καλά τους: «Πατριωτική Συμμαχία»

Την 21η Απριλίου 2004 ιδρύθηκε το μετωπικό σχήμα «Πατριωτική Συμμαχία» στο οποίο και συμμετέχουν όλοι οι εκφραστές των «άκρων» της ακροδεξιάς: από τους ηλικιωμένους βασιλοχουντικούς (σαν το Σπύρο Ζουρνατζή που είναι και «επίτιμος πρόεδρος») μέχρι τους νεοναζίτης«ΧρυσήςΑυγής»(πρόεδροςτης«Πατριωτικής

Συμμαχίας» είναι ο ιταλοθρεμμένος χρυσαυγίτης Δημήτρης Ζαφειρόπουλος). Η αναστολή των δραστηριοτήτων της «Χρυσής Αυγής» που ανακοινώθηκε την 1.12.2005 τους κατέστησε αυτόματα στο σημαντικότερο πόλο του «χώρου». Κινούνται πέρα από την παραδοσιακή δεξιά και το ΛΑ.Ο.Σ του Γιώργου Καρατζαφέρη, τον οποίο και θεωρούν «πουλημένο στο σύστημα». Επίσημο όργανο τους είναι η εβδομαδιαία φυλλάδα «Ελεύθερος Κόσμος» -η οποία είχε ιδρυθεί επί χούντας- και τα κεντρικά γραφεία τους βρίσκονται στην οδό Ζαλοκώστα, λίγα μέτρα μακριά από το υπουργείο Εξωτερικών και τη βουλή. Μια γεωγραφική γειτνίαση του φασιστικού παρακράτους με το επίσημο κράτος που σίγουρα δεν είναι τυχαία. Τα χρόνια περνάνε, τα ονόματα των οργανώσεων αλλάζουν αλλά οι παρακρατικοί φασίστες συνεχίζουν ν' απολαμβάνουν τη στοργική αγκαλιά του κράτους και να αποτελούν τους πρόθυμους χαμάληδες του, έτοιμοι πάντοτε να φέρουν σε πέρας τις βρόμικες αποστολές του…

ΜΕΤΑ ΤΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΤΗΣ «Ε»

Ψάχνουν γι' αυτόν που ξέρουν!

Κάνουν ΕΔΕ για τα ΜΑΤια

Ψάχνουν, λέει, για το δράστη, αλλά έχουν αμφιβολίες αν είναι πράγματι αστυνομικός. Η ΕΔΕ πάντως, που διατάχθηκε χθες, δεν πρόκειται να δείξει το παραμικρό μέχρι το Πάσχα. Το ντοκουμέντο της «Ε» αναστάτωσε την Αστυνομία και εκείνη αποφάσισε να... καθυστερήσει δεόντως ν' ανακαλύψει αν ο δράστης του άγριου ξυλοδαρμού (σε κύκλο στη φωτογραφία) είναι ή όχι αστυνομικός. Η σοβαρά τραυματισμένη Μέλπω Κορωναίου θα υποβάλει μήνυση. Ο Ευάγγ. Βενιζέλος μίλησε για την «αλγεινή μου εντύπωση από τις φωτογραφίες». Ο Φ. Κουβέλης ζήτησε την άμεση παρέμβαση της εισαγγελικής αρχής. Το υπουργείο εξέδωσε λιτή ανακοίνωση για τη διενέργεια της ΕΔΕ. Και ο Σήφης Βαλυράκης λείπει σε ταξίδι για δουλειές... ΣΕΛ. 16,17

Σε κύκλο ο χρυσαυγίτης αστυνομικός Αθανασόπουλος (Χάρος), καμαρώνει τα κατορθώματά του .

Οι εκτιμήσεις γύρω από το τι θα επακολουθήσει δεν είναι μέσα στις προθέσεις μας, αφού τις περισσότερες φορές τα ίδια τα γεγονότα και η ωμή πραγματικότητα ξεπερνάνε τις εκτιμήσεις. Από τη πλευρά μας, ένα πράγμα θεωρούμε δεδομένο: το μέλλον είναι άγραφο αλλά οι εχθροπραξίες συνεχίζονται. Σ' αυτόν τον αόρατο και μακροχρόνιο εμφύλιο πόλεμο έχουμε πάρει από καιρό τη θέση που μας αναλογεί και αυτή τη θέση δε πρόκειται να την εγκαταλείψουμε…

Σημειώσεις :

[1] Τον Δεκέμβρη του 1992 οι απόγονοι εκείνων που θέρισαν τους «κομουνιστοσυμμορίτες» στα Δεκεμβριανά το 1944 στο Σύνταγμα πραγματοποιούν στο τόπο της σφαγής συγκέντρωση τιμής στους φασίστες προγόνους τους: πρόκειται για μια εκατοστή νεοναζί, χουντικά λείψανα και μερικούς βρικόλακες των κατοχικών δωσίλογων της ομάδας Χ. Η φιέστα τους θα τελειώσει άδοξα αφού μια δυναμική πορεία μερικών εκατοντάδων αντιφασιστών θα τους επιτεθεί δίνοντας τους έμπρακτα μαθήματα νεότερης ιστορίας και στέλνοντας τους το μήνυμα: «Φασίστες δε σας περιμένουμε, σας ψάχνουμε».

[2] Η πορεία της ιστορίας θ' αποδείξει ότι το φαινόμενο των «χουντικών σταγονιδίων» στο κρατικό μηχανισμό δεν ήταν κάτι το παροδικό: Το Νοέμβρη του 1997 θα βγει στη δημοσιότητα βίντεο στο οποίο διακρίνονται υψηλόβαθμα αστυνομικά στελέχη της Θεσσαλονίκης (ανάμεσα τους ο αστυνομικός διευθυντής Σπύρος Κουτρουμάνης, ο διοικητής των ΕΚΑΜ Νίκος Κελίδης και ο ομαδάρχης των ΜΑΤ Γιώργος Αναστασιάδης), να συμμετέχουν τον Απρίλη του 1994 σε χουντογλέντι όπου τραγουδούν «εθνοσωτήρια» άσματα («Ρε Γιώργο Παπαδόπουλε, για σένα καμαρώνει ο ντουνιάς»…) και στη συνέχεια να υποβάλλουν σε βασανιστήρια μετανάστες.

[3] Τον Απρίλη του 1995 ο ακροδεξιός Μανώλογλου θα μαχαιρώσει έναν νεαρό καταληψία στέγης, ο οποίος θα νοσηλευτεί για αρκετό καιρό σε κρίσιμη κατάσταση. Η άμεση απάντηση που θα δοθεί θα είναι μια αντιφασιστική πορεία αναρχικών, αντιεξουσιαστών και αυτόνομων που θα κατευθυνθεί προς τα γραφεία της «Χρυσής Αυγής» στη Κυψέλη με τις καλύτερες προθέσεις. Τα ΜΑΤ που είχαν ζώσει τη περιοχή για να υπερασπιστούν τα γραφεία των νεοναζί θα δεχτούν την επίθεση των διαδηλωτών και θα απαντήσουν με δακρυγόνα και ξυλοδαρμούς. Τις επόμενες ημέρες θα βγουν στη δημοσιότητα φωτογραφίες όπου ο αστυνόμος (εκτός υπηρεσίας) Βασίλης Αθανασόπουλος διακρίνεται να κλοτσάει με μανία στο κεφάλι μια διαδηλώτρια που βρισκόταν πεσμένη στην άσφαλτο. Ο Αθανασόπουλος είναι ο καλαματιανός χρυσαυγίτης, γνωστός με το ψευδώνυμο «Χάρος».

[4] Ιούνης '98. Συγκρούσεις για το διαγωνισμό του ασεπ. Συλληφθέντες αδιόριστοι καθηγητές δικάζονται στην ευελπίδων και η συγκέντρωση αλληλεγγύης έρχεται πρόσωπο με πρόσωπο με τα πρωτοπαλίκαρα της χρυσής αυγής που δικάζονταν και αυτοί για παλιότερους τραμπουκισμούς τους. Τα ματ θα φυγαδεύσουν τους φασίστες οι οποίοι λίγη ώρα αργότερα θα επιτεθούν στον Κουσουρή και δύο φίλους του σε κοντινό καφενείο. Ως άμεση απάντηση στο γεγονός θα γίνει στο κέντρο της Αθήνας πορεία οργής που θα συγκρουστεί στην Κάνιγγος με την αστυνομία. Εκεί θα συλληφθεί ο αναρχικός Κώστας Μητροπέτρος και αργότερα θα προφυλακιστεί.

Χρονικό ενός αόρατου εμφυλίου πολέμου που δεν είναι συμμοριτοπόλεμος

Η ακροδεξιά βία, έχει υπάρξει επικίνδυνη ή και μοιραία για μετανάστες, άτομα από πολιτικές οργανώσεις, νεολαίους που δεν είχαν τη δέουσα ελληνορθόδοξη κόμμωση και περιβολή. Τα περιστατικά αυτά στην πλειοψηφία τους μένουν στο σκοτάδι. Τις λίγες φορές που οι ένοχοι καταγγέλθηκαν στη "δικαιοσύνη", εν τέλει απαλλάχθηκαν είτε λόγω συνεχών αναβολών, είτε λόγω απροθυμίας των αρχών να τους αναζητήσει. Το παρακράτος είναι υπεράνω νόμου. Στο χρονικό που ακολουθεί, παραθέτουμε μόνο περιστατικά που έγιναν δημοσίως γνωστά, ξεκινώντας από την ελληνική νύχτα των κρυστάλλων. Αν το πιάναμε από παλαιότερα ή αναφέραμε αυτά που γνωρίζουμε προσωπικά (σε σχέση με φασιστικές αλλά και αντιφασιστικές δράσεις), θα χρειαζόταν βιβλίο.

Στις 4.9.2004 οι έλληνες με πληγωμένο το γόητρο τους, έπειτα από την ήττα της εθνικής ομάδας τους από την αντίστοιχη της Αλβανίας, εξαπολύουν πογκρόμ ενάντια σε αλβανούς μετανάστες σ' όλη την Ελλάδα το οποίο θα έχει σαν «επίσημο» απολογισμό 1 νεκρό (στη Ζάκυνθο) και εκατοντάδες τραυματίες.

Στις 17.11.2004 ομάδα φασιστών επιτίθεται και μαχαιρώνει πρόσφυγες απεργούς πείνας στα Προπύλαια. Το ίδιο βράδυ θα επιτεθούν και σε καφενείο στο Νέο Κόσμο. Άμεση απάντηση με σβησίματα των φασιστικών συνθημάτων και πορεία στη συνοικία του Νέου Κόσμου.

Λίγες μέρες αργότερα ομάδα αναρχικών-αντιεξουσιαστών επιτίθεται στα γραφεία της Πατριωτικής Συμμαχίας στην λεωφόρο Αλεξάνδρας.

Μετά τους βασανισμούς αφγανών μεταναστών από αστυνομικούς του α.τ Αγίου Παντελεήμονα αναρχικοί, αυτόνομοι και αντιεξουσιαστές επιτίθενται στις 24.12.2004 στο εν λόγω τμήμα. Λίγες μέρες αργότερα, καθοδηγούμενα παρακρατικά φασιστοειδή προκαλούν υλικές ζημιές στο Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Άνω Κάτω Πατησίων. Δε μένουν όμως εκεί: κατά τη διάρκεια εκδήλωσης γυροφέρνουν και στοχεύουν τον κόσμο του Στεκιού γίνονται όμως αντιληπτοί και εκδιώκονται.

Την παραμονή της πρωτοχρονιάς του 2005 ομάδα φασιστών αποπειράθηκε να πυρπολήσει το στέκι Υπογείως στην οδό Καλλιδρομίου.

Εκείνες τις μέρες, ο γνωστός φασίστας (και γόνος αστυνομικού) Παναγιώτης Ρουμελιώτης (γνωστός και ως Porky) μαζί με τη συμμορία του μαχαιρώνουν σύντροφο στο Μοναστηράκι.

Στη Θεσσαλονίκη, στις 15.1.2005 ομάδα φασιστών επιτίθεται σε συντρόφους κοντά στη κατάληψη Terra Incognita τραυματίζοντας έναν απ' αυτούς. Την επόμενη μέρα τα φασιστοειδή προσπάθησαν (ανεπιτυχώς) να επιτεθούν στη κατάληψη. Στις 22.1.2005 αναρχικοί, αυτόνομοι και αντιεξουσιαστές επιτίθενται στα γραφεία της Χρυσής Αυγής στη Θεσσαλονίκη και τα καταστρέφουν.

Στις 30.3.2005 μετά τον ποδοσφαιρικό αγώνα των εθνικών ομάδων Ελλάδας-Αλβανίας, 40 φασίστες -συνοδευόμενοι από αστυνομικούς της ομάδας Ζ- επιτίθενται με πέτρες και μολότοφ στη κατάληψη της Villa Amalias, όμως τρέπονται σε φυγή. Οι δυνάμεις των ΜΑΤ που καταφθάνουν περικυκλώνουν τη κατάληψη και εκτοξεύουν δακρυγόνα στο εσωτερικό του κτιρίου.

Στις 31.3.2005 αναρχικοί-αντιεξουσιαστές επιτίθενται στο φασιστικό βιβλιοπωλείο Λόγχη στην οδό Χαριλάου Τρικούπη.

Στις 7.4.2005 φασίστες επιτίθενται με μαχαίρια και ρόπαλα στη Φιλοσοφική Σχολή στη Πανεπιστημιούπολη της Αθήνας τραυματίζοντας δύο φοιτήτριες και έναν μικροπωλητή.

Στις 19.4.2005 φασίστες επιτίθενται με μολότοφ και μαχαίρια στη κατάληψη Λέλας Καραγιάννη τραυματίζοντας 2 συντρόφους. Ακολουθεί αντιφασιστική πορεία στη συνοικία της Κυψέλης.

Στο Βόλο, στις 28.4.2005 ομάδα αναρχικών-αντιεξουσιαστών επιτίθεται στα γραφεία της Πατριωτικής Συμμαχίας προκαλώντας ζημιές.

Στις 19.5.2005, 2.500 άτομα συμμετέχουν σε αντιφασιστική-αντικρατική πορεία που έχει καλεστεί από αναρχικούς, αυτόνομους και αντιεξουσιαστές. Η πορεία διασχίζει το κέντρο της Αθήνας με κεντρικό σύνθημα «ΜΠΑΤΣΟΙ, TV, ΠΑΡΑΚΡΑΤΙΚΟΙ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ ΔΟΥΛΕΥΟΥΝΕ ΜΑΖΙ». Το ίδιο βράδυ και έπειτα από μικροεπεισόδια στα Εξάρχεια, η αστυνομία θα εξαπολύσει ανθρωποκυνηγητό στη περιοχή προβαίνοντας σε πάνω από εκατό προσαγωγές «υπόπτων».

Από την αντιφασιστική πορεία στην αθήνα στις 19/5/05

Μέσα στο καλοκαίρι κυκλοφορεί η είδηση γύρω από τις προθέσεις της Χρυσής Αυγής να διοργανώσει στη Ελλάδα πανευρωπαϊκό νεοναζιστικό camping με τον τίτλο «φεστιβάλ του μίσους». Στις 15.9.2005 πραγματοποιείται αντιφασιστική πορεία στη Πάτρα και δύο μέρες αργότερα στη Καλαμάτα. Την ίδια μέρα και ενώ το camping των νοσταλγών του Χίτλερ, του Μουσολίνι και των ταγματασφαλιτών έχει αναβληθεί υπό το βάρος των πιέσεων, οι νεοναζί της Χρυσής Αυγής μαζί με ελάχιστους ευρωπαίους ομοϊδεάτες τους θα κατασκηνώσουν… στα γραφεία τους και στην οδό Γ Σεπτεμβρίου φρουρούμενοι από ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις. Στη γύρω περιοχή, από την Ομόνοια ως το Πολυτεχνείο και τα Εξάρχεια, έχουν συγκεντρωθεί αναρχικοί, αυτόνομοι, αντιεξουσιαστές και αριστεριστές ακυρώνοντας στην πράξη την πρόθεση των νεοναζί να πορευτούν στο κέντρο της πόλης.

Στις 25.9.2005, έπειτα από άλλη μια εθνοπανήγυρη και μ' αφορμή τη κατάκτηση του ευρωπαϊκού κυπέλλου μπάσκετ από τη εθνική Ελλάδος ομάδα φασιστών με την έμπρακτη συνδρομή των ΜΑΤ επιτίθενται για δεύτερη φορά στη κατάληψη Villa Amalias και αποκρούονται από τους καταληψίες. Την 1.10.2005 πραγματοποιείται πορεία στη γύρω περιοχή με κεντρικό σύνθημα «ΜΠΑΤΣΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΟΙΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ».

Στις 7.10.2005 ομάδα φασιστών θα επιτεθεί με μολότοφ για δεύτερη φορά στην κατάληψη Λέλας Καραγιάννη. Λίγες μέρες αργότερα πραγματοποιείται συγκέντρωση αλληλεγγύης έξω από την κατάληψη.

Στις 19.10.2005 ο γνωστός Porky θα επιτεθεί –μέρα μεσημέρι για πολλοστή φορά- στο Μοναστηράκι σε δύο αδέλφια: αιτία το αντιφασιστικό σήμα που φοράει ο ένας από τους δύο και ο οποίος θα νοσηλευθεί για πολύ καιρό σε κρίσιμη κατάσταση ενώ ακόμα και σήμερα οι δεκατρείς μαχαιριές που του έριξε (ακόμα και στο κεφάλι) ο κατά φαντασία "άριος" μαχαιροβγάλτης έχουν αφήσει τα σημάδια τους στην υγεία του. Για ακόμα μια φορά κανένας από τους αυτόπτες μάρτυρες-μαγαζάτορες δε θα δεχτεί να μιλήσει. Ο Ρουμελιώτης τελικά θα μηνυθεί και η αστυνομία θ' αναγκαστεί να τον συλλάβει.

Στις 8.11.2005 ομάδα αντιφασιστών πραγματοποιεί πορεία στο Μοναστηράκι και προξενεί φθορές σε μαγαζιά που πουλάνε εθνικιστικό και στρατιωτικό υλικό.

Στις 19.11.2005, αναρχικοί και αντιεξουσιαστές επιτίθενται στα γραφεία της Χρυσής Αυγής. Οι φασίστες ταμπουρωμένοι στα γραφεία τους και οπλισμένοι με καραμπίνες πυροβολούν και τραυματίζουν αρκετά άτομα. Περίπου μια βδομάδα αργότερα, η Χρυσή Αυγή ανακοινώνει την αναστολή των λειτουργιών της.

Στις 9.12.2005 φασίστες επιτίθενται με μολότοφ στο Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι «Πικροδάφνη» στο Μπραχάμι κατά τη διάρκεια προβολής ταινίας. Οι σύντροφοι αποκρούουν την επίθεση και οι φασίστες αποχωρώντας πυροβολούν με αεροβόλο όπλο τραυματίζοντας μία συντρόφισσα.

Στις 4.1.2006 ομάδα φασιστών επιτίθεται στο Αντιεξουσιαστικό Στέκι της Παντείου προκαλώντας σοβαρές υλικές ζημιές.

Στις 28.1.2006 φασίστες επιτίθενται στην κατάληψη Santa Barbara στα Άνω Πατήσια με μαχαίρια και αεροβόλα όπλα και αποκρούστηκαν από τους καταληψίες.

Στις 12.3.2006 συγκέντρωση αντιφασιστών στο Περιστέρι παρεμβαίνει ακυρώνοντας εκδήλωση ακροδεξιών, με ομιλητή τον Δ.Ζαφειρόπουλο της Πατριωτικής Συμμαχίας .

Νεοελληνική κοινωνία

η θάλασσα που προτιμούν να κολυμπάνε οι νεοναζί.

«Έχουμε την εντύπωση πως ο ακατανόητος πόλεμος διαδραματίζεται κάπου πολύ μακριά μας. Αλλά πρόκειται για αυταπάτη. Στην πραγματικότητα ο εμφύλιος εισέβαλε από καιρό και στις μητροπόλεις. Οι μεταστάσεις του είναι μέρος της καθημερινής ζωής των μεγαλουπόλεων....Τον διεξάγουν όχι μόνο τρομοκράτες και μυστικές υπηρεσίες, μαφιόζοι και skinheads, συμμορίες εμπόρων ναρκωτικών και φάλαγγες θανάτου, νεοναζί και Μαύροι Σερίφηδες, αλλά και ήσυχοι πολίτες που μέσα σε μία νύχτα μεταβάλλονται σε χούλιγκανς, εμπρηστές, μαζικούς δολοφόνους, άτομα που τα πιάνει αμόκ.... Αυταπατώμεθα, εάν νομίζουμε πως επικρατεί ειρήνη μόνο επειδή μπορούμε ακόμη να αγοράσουμε ανενόχλητοι το ψωμάκι μας χωρίς να μας πυροβολήσει κάποιος ακροβολιστής.»
****Χ.Μ.Εντσενσμπέργκερ, Υπό την απειλή εμφυλίων πολέμων.***

Αν ο αφορισμός της ελληνικής κοινωνίας σαν ιδανικό τόπο όπου οι ρατσιστικές θεωρίες κυκλοφορούν και διαδίδονται ενοχλεί ακόμη κάποιον, πρόκειται για άνθρωπο που η αφέλεια έχει πάψει από καιρό να είναι δικαιολογία. Το σίριαλ στο οποίο οι κορόνες του ύφους « η Κακκαβιά θα γίνει η πύλη της ελληνοαλβανικής φιλίας- Κ.Παπούλιας -1990» έγιναν «φταίνε κι αυτοί που προκαλούνε-νεοέλληνας στην κρατική τηλεόραση μετά το μαχαίρωμα-δολοφονία αλβανού στο ρέθυμνο -2006» είχε πολλά επεισόδια, που τα παρακολούθησαν όλοι. Σε αυτά τα 16 χρόνια η νεοελληνική κοινωνία, από μικρομεσαίο με συμπεριφορά νεόπλουτου, μετατράπηκε σε νεόπλουτο με συμπεριφορά αυτοκράτορα.

Αν υπάρχει ένα κομβικό χρονικά σημείο για την νεοελληνική μετάλλαξη, αυτό είναι το τέλος της δεκαετίας του 80 και οι αρχές του 90. Τότε, πάνω στα κουφάρια του σταλινικού εκτρώματος , σαν σε άλλη Γιάλτα, άρχισε να σχεδιάζεται η νέα ευρώπη. Ο ρόλος που οι πέρα και δώθε του ατλαντικού δυνάμεις επιφύλασσαν στην ελλάδα ήταν προνομιακός. Ο από τον εμφύλιο και πέρα μπάτλερ της δύσης στο σταυροδρόμι με την ανατολή, θα γινόταν χωροφύλακας στην ίδια περιοχή. Οι λόγοι δεν είναι του παρόντος. Το νέο σχέδιο μάρσαλ άρχισε να εφαρμόζεται, η ελλάδα πήρε το τυρί αφού η φάκα προοριζόταν για άλλους. Τα σύνορα με την αλβανία ανοίγουν για να καταφθάσουν τα απαραίτητα εργατικά χέρια, και ο έλλην-χωροφύλαξ, κοιτάει προς ανατολάς με μίσος. Η «επιφυλακτικότητα» των νεοελλήνων, εκφράζεται ανάλογα με το θράσος του καθενός, από ανέκδοτα στην τελευταία σελίδα της ελευθεροτυπίας, μέχρι βασανιστήρια αλβανών στις ακριτικές σκοπιές. Οι –δηλωμένοι-φασίστες χτυπούν αλβανούς στα πρώτα στέκια εργασίας, και συντάσσονται με νεοσύστατες οργανώσεις βορειοηπειρωτών.

Το ελληνικό κράτος νιώθει ήδη ότι αποτελεί ζήτημα φθόνου για τους πεινασμένους γείτονές του. Θεωρεί χρήσιμο να βάλει στην αυλή του έναν συναγερμό. Αυτός μπαίνει σε εφαρμογή το 1992, και λέγεται μακεδονικό ζήτημα. Οι ίδιοι έλληνες που βλαστήμαγαν όταν άκουγαν τον πρωθυπουργό τους να κραυγάζει «βυθίσατε το χώρα» προκαλώντας..; την τουρκία, προέταξαν τα στήθη τους στο νεοσύστατο κρατίδιο των σκοπίων. Σε ένα επιδοτούμενο πρωτοφανές εθνικό ντελίριουμ, κατεβαίνουν κατά εκατομμύρια στους δρόμους, υπογράφουν για οτιδήποτε σχετικό, συναγωνίζονται τους πολιτικούς σε ουρλιαχτά (εκτός του μητσοτάκη...), ουσιαστικά εκφράζουν πως έχουν αρκούντως εντυπώσει ότι θα κάνουν την χώρα τους σύγχρονο στρατόπεδο εργασίας *και μόνο* .

Οι –δηλωμένοι- φασίστες, καλυμμένοι μέσα στο πλήθος, πραγματοποιούν επιθέσεις σε

Ο για χρόνια Νο 2 της χρυσής αυγής Περίανδρος Ανδρουτσόπουλος, αναλύει τις άριες θέσεις του στον Γ.Πρετεντέρη και τον Αντέννα

καταλήψεις (την μέρα του συλλαλητηρίου στην αθήνα) και βρίσκουν το πεδίο δράσης που θα επικεντρωθούν για τα επόμενα χρόνια. Το αστέρι της βεργίνας, αμφισβητούμενο λείψανο δύο χιλιάδων ετών (τσε βάλε..), συμπληρώνει τις σημαίες "αριστερών", δεξιών και ακροδεξιών, κάνοντας στο εξής τις διαφορές τους από δυσδιάκριτες, ανύπαρκτες. Αυτό επιβεβαιώνεται σημειολογικά και από τα πολεμικά λάβαρα που οι άκαπνοι έλληνες αρέσκονται να φέρουν σαν δήλωση θέσης για το επόμενο επεισόδιο της εθνικής τους εγρήγορσης , του οποίου το γενικότερο πλαίσιο είναι η *ανακατανομή των βαλκανίων*.

Μη θέλοντας να φαίνονται και να είναι χωρίς άποψη για τα τεκταινόμενα σε αυτό που πλέον θεωρούν τον κήπο στη βιλίτσα τους, στα φλεγόμενα δηλαδή βόρεια σύνορα της χώρας, κρατούν αταλάντευτη στάση (συγνώμη για την γενίκευση αλλά οι ισορροπίες υπήρξαν συντριπτικές), υπέρ των ομόδοξων σέρβων, σε ένα από τα πιο βρόμικα παιχνίδια συγκάλυψης μαζικών σφαγών του 20ού αιώνα. Οι σημαίες της ελλάδας, της σερβίας και των ακροδεξιών τσέτνικ, κυματίζουν περήφανες στα χέρια πασόκων, συνασπισμένων και χρυσαυγιτών σε μια τρομαχτική σύμπνοια και μιλάμε για την περίοδο ήδη πριν τους βομβαρδισμούς στην σερβία. Οι –δηλωμένοι-φασίστες υποστηρίζουν τις ένοπλες εκκαθαρίσεις των μουσουλμάνων κοσσοβάρων, και συμμετέχουν σε αυτές σφαγιάζοντας πλάι στις τίγρεις του αρκάν και τα σώματα του μπλάντιτς. Ενώ οι σύντροφοί τους προπαγανδίζουν στην ελλάδα την μηδενική ανοχή στους μετανάστες, αυτοί την εφαρμόζουν, εκτελώντας ομαδικά τους βόσνιους μουσουλμάνους στην σρεμπρένιτσα και αλλού. Τα μμε τότε εκθείαζαν τους άφοβους συμπατριώτες μας, ενώ οι «αριστεροί» Στάθης και Τριάντης ακόμη κάνουν πως δεν ακούν όταν η κουβέντα έρχεται στους ομαδικούς τάφους.

Η κυρίαρχη γνώμη στην ελλάδα έχει ήδη διαμορφωθεί και συνταυτιστεί με τις στριγγλιές των ακροδεξιών κάφρων, που έχουν κάθε λόγο να τρίβουν τα χέρια τους. Σε έρευνα που χρηματοδοτήθηκε από την ΕΟΚ το 1993, το 89% των ελλήνων δηλώνει αντιπάθεια έναντι των τούρκων, 76% έναντι των αλβανών, 55% έναντι των τσιγγάνων. Το 84% θεωρεί ότι «πολλοί από τους αλλοδαπούς που ζουν στην ελλάδα αποτελούν δημόσιο κίνδυνο» και το 90% ότι «μας παίρνουν τις δουλειές». (*jean yves camus «extremismes en Europe» σ.194.*)

Τα ποσοστά θυμίζουν γερμανία του '35. Είναι αυτή η κατάσταση που θα επιτρέψει στους –δηλωμένους – φασίστες να μιλάνε για τον «έλληνα εργάτη» και την «δουλειά στους έλληνες», μη μπορώντας να πιστέψουν πως έχουν την πλειοψηφία και δεν το ξέρουν. Στην πραγματικότητα αυτό που στέκεται εμπόδιο στο να γίνει αυτή η άποψη επίσημα εκφρασμένη θέση ενός πολιτικού φορέα που θα την καρπωθεί ολόκληρη, είναι ότι από την αστείρευτη δεξαμενή των ρατσιστών ψηφοφόρων προσπαθούν (και τα καταφέρνουν) να πιουν όλοι. Όπως εύστοχα είχε πει ο Λεπέν, «στην ελλάδα δεν μπορεί να υπάρξει ένα αντίστοιχο κόμμα του Εθνικού Μετώπου, γιατί όλα τα κόμματα, είναι εθνικιστικά». Όποιος θυμάται τους σταυρούς που πήραν οι καρατζαφέρης, ψωμιάδης, παπαθεμελής, χαραλαμπίδης, ζουράρις, κανέλλη, όντας υποψήφιοι της ν.δ, του πασοκ και του κ.κ.ε, καταλαβαίνει τι εννοούσε. Η δε δήλωση του πρώτου (καρατζαφέρη) πως η κυβέρνηση «θα μπορούσε να δώσει ένα πόστο του υφυπουργείου νέας γενιάς στα παιδιά της χρυσής αυγής», δείχνει ότι η ελληνική κοινωνία είναι πιθανότερο να ενσωματώσει παρά να αποβάλει τα νεοναζιστικά σκουπίδια. Η κατάσταση συνεχίζεται έτσι, με φασίστες να χτυπούν μετανάστες στα στενά της αθήνας και καφενόβιους αγρότες να πυροβολούν αλβανούς, πακιστανούς και ρουμάνους, για ένα καρπούζι ή δυο κιλά πατάτες στην αθάνατη ελληνική επαρχία. Μοναδικό χειρόφρενο φαίνεται να είναι ο αντιφασιστικός ακτιβισμός, που προς το παρόν συμμαζεύει τα ασυμμάζευτα.

Οι Ελληνες εθελοντές που πολεμούν στη Βοσνία ύψωσαν και την ελληνική σημαία στη Σρεμπρένιτσα. (Φωτογραφία αρχείου: Οι Ελληνες εθελοντές με τον Ρ. Κάρατζιτς)

Υψωσαν την ελληνική σημαία στην Σρεμπρένιτσα

ΤΕΣΣΕΡΙΣ σημαίες υψώθηκαν πρωτοβουλία το βράδυ στα ερείπια της ορθοδόξης εκκλησίας από την Σρεμπρένιτσα, που σήμανε τον πλήρη έλεγχο της πόλης από τους Σέρβους, ενώ αμέσως μετά τη

Πάνω: Οι έλληνες εθελοντές του σερβο-βοσνιακού μετώπου, χαιρετούν ναζιστικά
και δεξιά: η αντιπετώπιση που είχαν από τα μμε στην πατρίδα...

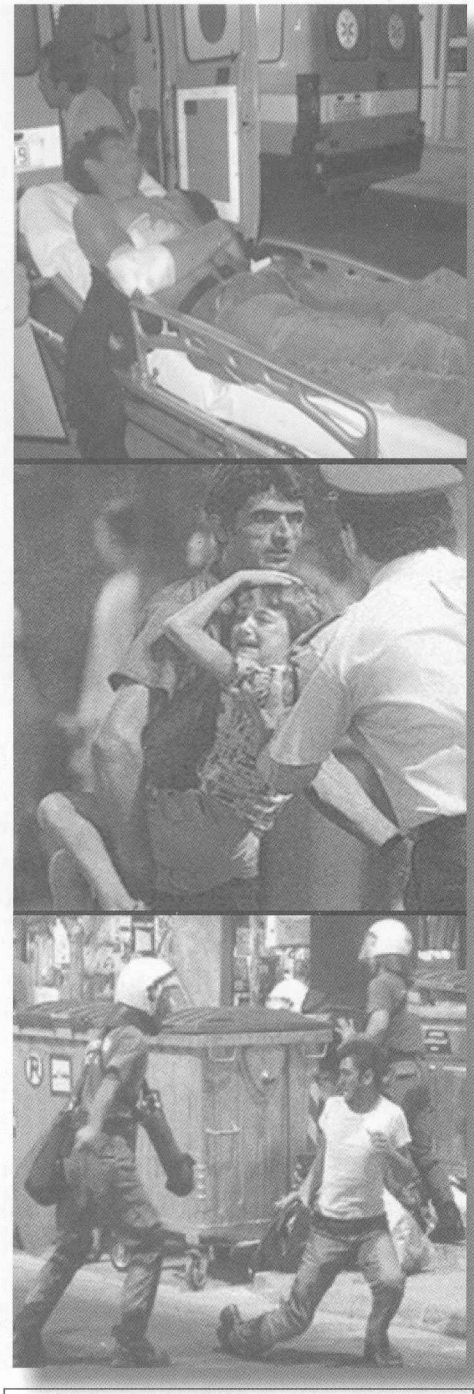
Στα μέσα της δεκαετίας του 90, η άσκηση της εξωτερικής και εσωτερικής πολιτικής της ελλάδας, γίνεται με γνώμονα καθαρά νεο-αποικιακό. Στο κομμάτι εντός των συνόρων, που μας απασχολεί στην προκειμένη περίπτωση, η τακτική που ακολουθείται είναι η γνωστή από την αρχαιότητα του μαστίγιου και του καρότου. Καρότο για να προσελκύσει τα απαραίτητα εργατικά χέρια που θα εδραιώσουν την παντοδυναμία της χώρας και θα φέρουν σε πέρας την ολυμπιάδα. Μια ολυμπιάδα που κυνηγούν μανιασμένα, μιας και θα είναι η έμπρακτη απόδειξη του περάσματος της χώρας από την εποχή των γκασταρμπάιτερ, σε αυτή των δουλεμπόρων. Και μαστίγιο για να κρατούν πάντα υπό έλεγχο τις καραβιές των πεινασμένων εργατών. Όπως όλα τα μαστίγια, έτσι και το συγκεκριμένο, έχει πολλές ουρές. Μία από αυτές, κρατούν στα χέρια τους οι –δηλωμένοι-φασίστες. Γνωστοί κήρυκες του μίσους, έχουν περάσει για τα καλά στο προσκήνιο και από τα στενά του μουσείου και της κυψέλης, εμφανίζονται πλέον κανονικότατα σε εκπομπές υψηλής τηλεθέασης, λέγοντας αυτά που θα ήθελε να ακούσει ο έλληνας μικροαστός. Εκμεταλλευόμενοι την (κοινωνική) ανοχή που τους επιδεικνύεται, διευρύνουν την γκάμα των ενδιαφερόντων τους και στην «πολιτική». Η στιγμιαία κρίση της νύχτας των ιμίων τον γενάρη του 96, θεωρούν ότι τους πάει γάντι και ότι ήρθε η εποχή να βγουν από τις τρύπες και τα σκοτεινά στενά, για να διεκδικήσουν το μερίδιο που θεωρούν ότι τους αναλογεί σε μια ανοιχτά πλέον εθνικιστική πολιτική που διάλεξαν κόμματα και ψηφοφόροι. Αυτό που επιζητούν (και έχουν), δεν είναι η μαζική συμμετοχή στα συλλαλητήρια μίσους που διοργανώνουν, αφού ξέρουν πως αυτό επί του παρόντος είναι αδύνατον, αλλά το συγκαταβατικό νεύμα της κοινωνίας, που θα τους ανάψει το πράσινο φως για την (κάποια στιγμή) ανταγωνιστική είσοδό τους στον πολιτικό στίβο. Αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι ο νεοέλληνας παρακολουθεί αμέτοχος δράσης τις εξελίξεις. Τα πράγματα έχουν ενταθεί δραματικά. Οι επιθέσεις σε μετανάστες και αντιφασίστες είναι στο πρόγραμμα, με δραματική κορύφωση την περίπτωση καζάκου ο οποίος εξοπλισμένος με το μένος που ποτίζουν για χρόνια πλέον δηλωμένοι και κρυφοί φασίστες και όχι αμέτοχος ο ίδιος στο ακροδεξιό παρακράτος, κυκλοφορεί τα βράδια των 9 και 10 οκτωβρίου το ‘99, πυροβολώντας όποιον του φαίνεται «μη έλληνας» (επιθέσεις που την πρώτη μέρα με μεγάλη ευκολία αποδώθηκαν απο το σύνολο των μμε σε ξεκαθάρισμα μεταξύ αλλοδαπων). Ο ανώμαλος σκοτώνει έναν άνθρωπο και τραυματίζει βαριά άλλους επτά.

Η λίστα των ρατσιστικών επιθέσεων έχει μεγαλώσει τόσο, που όποιος μιλάει ακόμα για μεμονωμένα περιστατικά, έχει διαλέξει πλευρά.

Θα παραλείψουμε αρκετά από τα επεισόδια της συνέχειας, αφού αυτά λειτουργούν περισσότερο προσθετικά παρά διαμορφωτικά στο κλίμα που έχει ήδη δημιουργηθεί και στην πολιτική, που με την μορφή θεσμού, ήδη ακολουθείται.

Περνώντας λοιπόν μέσα από θρησκευτικού (ταυτότητες), αθλητικού (ολυμπιάδα, euro '04), πολιτικού (ψήφισμα για κύπρο), αστυνομικού (σύλληψη κατηγορούμενων για 17Ν) και άλλου είδους παραληρήματα με κοινή συνισταμένη το πατρίς-θρησκεία-οικογένεια, φτάνουμε σε ένα γεγονός που θεωρούμε σημαντικό και ενδεικτικό. Που δεν τονίζει, αλλά καταδείχνει το αποτέλεσμα της μετάλλαξης της κοινωνίας που λέγαμε και βουλώνει και τα τελευταία αφελή στόματα.

Αυτό που συνέβη σε πανελλαδική κλίμακα το βράδυ της 4ης σεπτεμβρίου 2004 μετά την ήττα της εθνικής ελλάδας από αυτήν της αλβανίας είναι (και τηρούμε όλες τις αναλογίες), *η σύγχρονη ελληνική νύχτα των κρυστάλλων*. Προσπερνώντας γρήγορα όλα τα προσχήματα, οι έλληνες (ή ελληναράδες ή πατριώτες ή εθνικιστές, καμία διαφορά δεν έχει τώρα πια), ξεχύθηκαν σε όλο αυτό που θεωρούν δική τους επικράτεια, με σκοπό να λιντσάρουν. Όποιον είναι αλβανός ή όποιον αλβανοφέρνει ή όποιον δεν είναι έλληνας εν πάση περιπτώσει. Τα απωθημένα χρόνων ξεμπροστιάστηκαν και καλυμμένοι μέσα στο πλήθος (γιατί ήταν πλήθος) τους χτυπούσαν με λύσσα. Δεν ήταν μόνο δηλωμένοι φασίστες αυτοί που στήναν μπλόκα στις πλατείες και τους κεντρικούς δρόμους την 4η σεπτεμβρίου. Ήταν νοικοκυραίοι, ήταν λαϊκοί, ήταν χουλιγκάνοι, ήταν μπάτσοι, ήταν γραβατωμένοι, ήταν ξυρισμένοι, ήταν μουστακαλήδες. Το σπασμένο τζάμι του ελληνικού πούλμαν που έδειχναν και ξανάδειχναν όλα τα κανάλια, δεν μπορούσε να κρύψει τους αφρούς στα στόματά τους. Αν το πογκρόμ γινόταν στην τουρκία, τα κανάλια θα το παίζανε για χρόνια.

Το πανελλαδικό πογκρόμ εναντίον των αλβανών στις 4/9/04, μετά τον ποδοσφαιρικό αγώνα Αλβανίας - Ελλάδας

Η κρυφή διαδικασία εθνικιστικής και ρατσιστικής μετάλλαξης δεν είχε πλέον κανένα λόγο να είναι τέτοια (κρυφή). Οι μάσκες είχαν πέσει και οι διαθέσεις είχαν φανεί: «Δεν θα μας κουνηθεί κανείς.»

Η σχέση αυτή έρωτα των φασιστών με το ευρύ κομμάτι της κοινωνίας που αυτοπροσδιορίζεται σαν πατριώτες ή εθνικιστές ή αλβανόφοβοι ή νεοορθόδοξοι ή δεν ξέρω και εγώ τι άλλο, τους προσφέρει διπλό έργο. Αφενός τους παρέχει την απαραίτητη ιδεολογική κάλυψη ώστε οι φορείς τις πιο μισάνθρωπης ιδέας (και ιστορικής πράξης) να φαίνονται σαν τα «παιδιά της διπλανής πόρτας», αφετέρου να κρύβουν να υποβαθμίζουν ή συχνότερα να βαφτίζουν «μεμονωμένα περιστατικά» τις όλο και πιο αποθρασυμένες επιθέσεις των φασιστών, που τους βγάζουν από τον κόπο να τις κάνουν οι ίδιοι. Και αν οι αριθμητικά περιορισμένοι νεοναζί είναι ένας σχετικά εύκολος αντίπαλος (και για εμάς), η συγκαταβατική με αυτούς κοινότητα είναι εδώ και καιρό τόσο ευρεία, που κάθε κόμμα, κάθε κανάλι και κάθε εφημερίδα ασυζητητί προτιμά να τους έχει «μεθ υμών», παρά «ανθ υμών».

Συμπερασματικά δεν έχουμε παρά να δηλώσουμε πως για μας ο πόλεμος που μαίνεται και θα συνεχίσει με τους –δηλωμένους- φασίστες, είναι ο ίδιος ακριβώς πόλεμος με την ολοένα και πιο φασίζουσα κοινωνική νοοτροπία.

Και όσο αυτή είναι ο βούρκος στα θολά νερά του οποίου θα ψαρεύουν τα φασιστικά καθάρματα, τόσο αυτός ο πόλεμος θα συνεχίσει και θα εντείνεται, μέχρι από αυτό το βούρκο να μην μείνει ούτε «σταγονίδιο».

Και για το δια ταύτα...

Η ενασχόληση μας με την ύπαρξη, τη δράση και την αποδεδειγμένη σχέση της ελληνικής ακροδεξιάς με τις μυστικές υπηρεσίες, δεν είναι αποτέλεσμα κάποιας εμμονής μας στο να κυνηγάμε φαντάσματα.
Το ζητούμενο για μας είναι η κατάδειξη του βούρκου της πραγματικότητας που επιτρέπει στα νεοφασιστικά σκουλήκια να βγαίνουν στην επιφάνεια. Αυτός ο βρομερός αγωγός που ενώνει τα συμφέροντα όσων επωφελούνται για να διατηρούν την τάξη και την ασφάλεια ενός συστήματος εξουσιών που αποσκοπεί στο κέρδος, με την φοβισμένη μάζα. Την καλλιεργημένη μέσα στην άγνοια και την παραπληροφόρηση «κοινή γνώμη», την κοινωνία δίχως μνήμη. Και είναι αυτή ακριβώς η ταύτιση των συμφερόντων δούλων και αφεντικών η συνθήκη που γεννά, υποθάλπει, χρησιμοποιεί και προστατεύει τους φασίστες και τη βία τους. Ένα καταφύγιο δειλών να αντιμετωπίσουν ότι πραγματικά τους κλέβει , τους εκμεταλλεύεται, τους υποτιμά.

Απέναντι σ' αυτή την πραγματικότητα είμαστε συνειδητά ξένοι και εχθροί. Γιατί ξένο για μας είναι ότι μας κάνει να μισούμε το διαφορετικό και εχθρικό ότι μας περιορίζει την ελευθερία. Και είναι αυτή που βάλλεται σε κάθε φασιστική επίθεση ενάντια στον οποιονδήποτε ή σε οτιδήποτε. Και είναι αυτός ο λόγος που δεν ανεχόμαστε να μένουμε με κλειστό το στόμα και σταυρωμένα τα χέρια. Είτε πρόκειται για την καχυποψία και τα περιφρονητικά βλέμματα απέναντι στους «ξένους» από την πλειοψηφία της κοινωνίας, είτε πρόκειται για οργανωμένες παρακρατικές επιθέσεις φασιστικών συμμοριών. Είτε αφορά τα εθνικιστικά συλλαλητήρια για το μακεδονικό ή τις ταυτότητες, είτε συγκεντρώσεις μιας δράκας ναζήδων. Κρυφός και φανερός φασισμός θα μας βρει μπροστά του:

Από τις ιστορικές ανακρίβειες των σχολικών βιβλίων μέχρι τις φασιστικές εκδόσεις.

Από τα ρατσιστικά εξώφυλλα των «έγκυρων» εφημερίδων μέχρι τις ακροδεξιές φυλλάδες.

Από τα κηρύγματα του κάθε αρχιεπισκόπου μέχρι τις μπαρούφες του κάθε επίδοξου φύρερ.

Από τις αντιδράσεις των οποιονδήποτε κατοίκων για την εγκατάσταση τσιγγάνων, τοξικομανών ή οροθετικών στην περιοχή τους, μέχρι τις μαχαιριές και το φόνο του 17χρονου αλβανού στο ρέθυμνο.

Από την απαγόρευση της κυκλοφορίας μεταναστών από κοινοτάρχη στην Πιερία μέχρι τις εκτελέσεις «αλλοεθνών» από τον ρατσιστή καζάκο.

Από τον ελληνικό στρατό κατοχής σε ιράκ, αφγανιστάν, σομαλία, κόσσοβο και αλλού, μέχρι τους έλληνες μισθοφόρους φασίστες στην βοσνία.

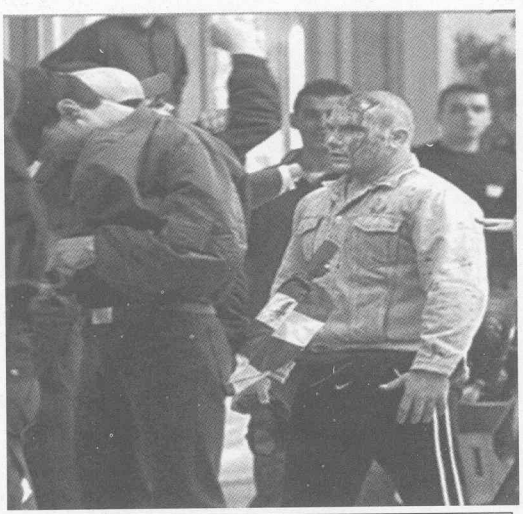
Από τα πατριωτικά νταραβέρια του κκε, μέχρι τις τελετές των χρυσαυγιτών για τα δεκεμβριανά ή το γράμμο-βίτσι.

Από τα σημαιοστολισμένα μπαλκόνια και αυτοκίνητα για το euro '04, μέχρι το πογκρόμ ενάντια στους αλβανούς μετανάστες.

Είναι αυτά τα μικρά και τα μεγάλα που συνθέτουν την πραγματικότητα του βούρκου που λέγαμε. Γιατί, όπως σωστά έχει ειπωθεί, ο φασισμός δεν αρχίζει με την βία, εκεί τελειώνει. Αρχίζει με το «αυτοί είναι το πρόβλημα» για να καταλήξει στη βία.

Επιλέγουμε να αμυνόμαστε για ότι εξακολουθεί να συνθέτει τον όρο κοινωνία. Για το σύνολο των δραστηριοτήτων της καθημερινής ζωής που η διαφορετικότητα δεν σημαίνει θανάσιμο κίνδυνο ούτε είναι εξορισμένη. Για το ιδεατό της συνύπαρξης, της αλληλεγγύης, της αυτοργάνωσης των ανθρώπων χωρίς καταπίεση και εκμετάλλευση. Για την απελευθέρωση του ατόμου και της κοινωνίας. Και η άμυνα μας αυτή είναι ικανή να αντιμετωπίσει τις φασιστικές επιθέσεις, χρησιμοποιώντας την δικιά της αντί-βία. Τη μόνη γλώσσα που δείχνουν να καταλαβαίνουν οι παρακρατικοί τραμπούκοι και οι προστάτες τους. Μια συλλογικά αυτοοργανωμένη αντι-βία. Στο ποσοστό που αναλογεί κατά περίσταση. Χωρίς να γίνεται αυτό που πολεμάει.

Γιατί σ' αυτόν το πόλεμο δεν θα νικήσει ο δυνατός στα μπράτσα ή ο ειδικός στα όπλα αλλά εκείνος στο μυαλό και την καρδιά.

Για τη διαφορά ανάμεσα στο πλυμμένο και το πραγματικά καθαρό...

αυτοί που ευθύνονται για το ότι ο πόλεμος με το φασισμό
είναι τόσο μακροχρόνιος, είναι αυτοί που κατά καιρούς
του πρόσφεραν ειρήνη

γερμανός αντιφασίστας 1942

Αθήνα - 2006